

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2008
FORFATTER:	Kjeld Rossen
TITEL:	Frøken Juhl og Sct. Nicolai Skole 1947 – 1952.
KORT RESUME:	Erindring om skolegangen på Sct. Nikolai Skole og markante lærere.

FRØKEN JUHL OG SCT. NICOLAI SKOLE 1947-1952

AF KJELD ROSSEN

I forbindelse med indvielsen af det nye kulturcenter i Kolding, med navnet *Nicolai* har Stadsarkivet efterlyst beskrivelser af livet på Sct. Nicolai Skole. Det var en udfordring, som jeg ikke ville sidde overhørig. Men det var jo lige med at komme i gang.

Det krævede tilløb, og da den side af sagen var overvundet blev travet lidt urent, for kan man nu tage det og det med, eller kan du nu også huske det rigtigt. Det skete også at jeg gik i stå for en tid for at fordøje erindringerne.

Min gang på Sct. Nicolai Skole var fra 1947 til 1952, så lidt har jeg oplevet dér og kan nok bidrage med noget. Det sete afhænger af øjnene, der ser, så det bliver en fortælling, der gengiver, hvad jeg har sanset og oplevet i den tid, og så bliver det min egen vurdering af oplevelsernes betydning.

Så vidt jeg ved blev skolen netop i 1947 "blandet", således, at jeg var med i den første årgang, hvor drenge og piger gik i samme klasse. Før var det en pigeskole, og mine ældre brødre kunne da heller ikke dy sig for at drille mig med, at jeg skulle gå på *Pigeskolen*. Det var selvfølgelig irriterende, men der gik nu ikke lang tid, før det spillede en mindre rolle eller faktisk var glemt.

En august dag i 1947 skulle det hele begynde. Min far og mor var taget på ferie og havde forladt byen, så det blev aftalt, at jeg

skulle følges med en pige fra den anden side af gaden og hendes mor. Sådan var det, og det gik da.

Vores klasselærer var *lærerinde* frøken Juhl. Hun er og bliver hovedpersonen i historien om a-klassen fra første til femte klasse. Vi kommer også ind på andre af lærerne, men de vil have mindre roller, i nogle tilfælde nærmest være statister. Frk. Juhl var en højt estimeret overlærer, som virkelig fik puttet meget ind i vore hoveder. Hun kunne det, som mange har efterlyst siden, nemlig lære os at læse og skrive og regne. Og meget mere end det. Frk. Juhl var en kapacitet, ingen tvivl om det, og hun var i min erindring et venligt menneske. Vi kunne godt lide hende. Selv om hun altså var en rigtig gammel dame. Hun var næsten ligeså gammel som min far, og han var da gammel! Ikke bare dansk og regning lærte hun os. Hun var også faglærer i naturhistorie, og hun underviste i geografi og historie og bibelhistorie.

Dengang lå det ligesom i luften, at der var en sammenhæng mellem almindelig undervisning og en kristen påvirkning. Jeg vil ikke påstå, at frk. Juhl indoktrinerede os på den måde, men hun gav os en forestilling om, at Palæstina var det hellige land, og at det var Guds vilje, at det skulle være jødernes land. Oprettelsen af den jødiske stat fandt jo sted, mens vi gik i de små klasser, og en blodig

krig blev udkæmpet, men det var vi for små til at forstå.

Hun fik også grundlagt en interesse for historie med sin måde at fortælle på og måske også ved, at hun lod os tegne optrin fra historien. Jeg har endnu en tegning af kong Hans med snabelsko og en anden, der illustrerer hans ynkelige togt til Ditmarsken. Senere tabte jeg lysten til historie i takt med, at man opfattede det som et terpefag, men når jeg skriver, at hun grundlagde interessen, mener jeg det, fordi den er kommet igen. Men nu på den måde, at jeg gerne ser nærmere på historiske emner, som jeg selv vælger. Min forståelse af de slesvigske krige ligger i dag et godt stykke fra det, vi fik indpodet, nemlig det unuancerede, at prøjserne brutalt frarøvede os Slesvig-Holsten.

I slutningen af 1940erne stod tyskere ikke i høj kurs herhjemme. Vi børn havde jo selv oplevet dem marchere rundt i gaderne, og vi havde trods alt forstået den modvilje, der var over for dem. Så det var let at få os til at mene, at tyskerne også tidligere havde været de slemme. Frk. Juhl fortalte meget engageret om fæstningen "Frederits", som hun kaldte Fredericia, og om de heltedige kampe den 6. juli 1849, da tyskerne blev trængt tilbage. Vi kunne jo ikke vide, at det knap så meget var truslen fra den danske landsoldat som advarsler fra det stærke Rusland, der fik slesvigerne til at stikke piben ind.

Frk. Juhl var som sagt et venligt gemyt, men hun var ikke blødsøden. Der skulle ikke gerne være for meget pjat. En gang spurgte en forsagt dreng, om han måtte gå i gården, det betød, at han skulle på wc. Lærerinden sagde nej. Hun ville ikke have så mange for-

Lærerne fra Sct. Nicolai Skole på en busudflugt først i 1950erne. Det er frk. Kirstine Juhl forrest til højre i billedet, til venstre Carla Sørensen og på 2. række "Trille" .

styrrelser i undervisningen. Og hvad skete der så? Lidt senere lød der en pjaskende lyd helt bagtil i klassen, hvor drengen sad. Han havde ikke kunnet holde sig. Vi andre følte en blanding af skadefryd og medfølelse. Egentlig må vores frøken have haft det lidt skidt med hændelsen. Jeg mener, hun fik sagt noget i retning af, at han kunne da have sagt til, at det trængte sig sådan på. Men vi havde alle en respekt for den myndige autoritet, som man ikke kender i dag. Hun havde jo sagt nej!

Hun ville alle det godt, på sin egen håndfaste facon. En af drengene mistede ulykkeligtvis sin mor kort efter, at vi var startet i

skolen. Det fik hende til at holde ekstra øje med ham. Mange gange inspicerede hun hans ører og negle for snavs. Drengen var bestemt ikke vild med det. Det kunne godt virke pinligt; men vi vidste godt, at det var gjort i en god mening.

At holde ro i klassen var ikke noget problem for frk. Juhl. Vi havde en dreng i klassen, der var så urolig, at jeg tror, han i dag ville blive betragtet som et DAMP-barn. Den udfordring kunne hun sagtens hamle op med, men hun havde svært ved at udholde den "mangel på kultur", der gav sig udslag i, at han højlydt underholdt med en profan udgave af molbohistorierne, som han havde set i en mere eller mindre underlødige tegneserie. Hun fnøs, for i hendes øjne skulle de historier fremstilles, som de klassikere, de er.

Når jeg tænker tilbage, slår det mig, at hun havde en bemærkelsesværdig føling med, hvad der rørte sig mellem eleverne. Uden at nogen havde sagt noget, kunne hun lugte, hvis der var konflikter. Ved en bestemt lejlighed havde jeg pådraget mig flere kammeraters vrede og kunne meget vel risikere at få nogle bank. Vi havde regning i sidste time, og hun lod os få lov at gå hjem, når vi havde løst opgaverne. Den dag regnede jeg hurtigere end vanligt og slap af sted i god behold.

Om morgenen blev vi stillet op i række, inden vi kunne blive godkendt til at gå op i klassen. Det må have været gårdinspektøren, der stod for det. Set med nutidige øjne kan det nok lede tanken hen på kadaverdisciplin. I min hukommelse var det nu ikke noget større problem, vi kom som regel helkindet op i klassen. Ved særlige lejligheder

kunne der ellers vanke ørefignere, derom senere.

Efter første time sang vi morgensang. Der blev valgt en sang fra sangbogen *Arvesølv*. Nogle fra klassen blev stillet op foran kateketret som forsangere. Det kunne ske, at tonen sank ganske betydeligt, efterhånden som sangen skred frem. Så pegede frk. Juhl på en, der var i stand til at hæve tonelejet og få sangen til at fortsætte i dette leje.

Som det var almindeligt dengang, kunne vi få vers for, som vi så skulle lære udenad derhjemme. Det var ikke ret sjovt. Engang skulle jeg lære *I sne står urt og busk i skjul*. Det var slemt nok at skulle lære den, men da min mor fandt på at høre mig i den, kunne det ikke blive mere træls, troede jeg. Men da vi så blev uenige om udtalen af *frosne rude*, syntes jeg, at målet var fuldt. Min mor mente, at min udtale ikke var rigsdansk nok, mens jeg på min side holdt på, at det var alt for skabagtigt at sige "fråsne" med lukket ålyd, som hun i fuldt alvor ville have mig til. Den dag i dag griber jeg mig i at sige det sådan, som hun ville have det, selvom det nok aldrig bliver gangbart Koldingsprog.

Mellem timerne var der frikvarter. Man opholdt sig i skolegården, skulle have tiden til at gå på bedste vis. Og hvilke lege havde vi? Lege som på alle skoler til alle tider. Skiftende efter årstider og efter, hvad der var sagen lige for tiden. Der blev spillet bold, nogle gange marmorkugler eller hønseringe, andre gange hoppede pigerne i hinke-ruder eller i sjippetov. Det sidste kunne de af og til godt lokke drengene til også at gøre. Knap så udbredt var yo-yo-spillet, men det krævede også mere håndelag. Om vinteren forsøgte vi at holde rutsjebaner glatte,

men pedellen saboterede anstrengelserne med aske.

Af og til kunne den fredelige leg ændre karakter og ende med slagsmål. Så kom gårdvagten hastende for at stoppe det. Albrecht- sen haltede med stive skridt, men kunne gå stærkt. Vi troede, han havde træben. Ham havde vi respekt for, han var streng og kunne slå en proper næve, men han var retfærdig, som det hed. Han fik hurtigt skilt slagsbrødrene ad. En anden gårdvagt var frk. Hansen, hun var lavstammet og ret trivelig. Vi kaldte hende *Trille*. Nogen havde lavet et lille vers om hende, som vi dog ikke sang åbenlyst: "Trille, Trille, tyk og fed, hopper som en gum- mighed". Poulsen, som også var "gårdvovse"

som vi så opfindsomt kaldte det, var udstyret med et øgenavn, nemlig *Snøfte*. Hvorfor ved jeg egentlig ikke, men man kan vel gætte.

Øgenavne fandtes også blandt eleverne. Jeg husker ikke så mange, men nævner et par stykker: Navnet *Pølse* var mindst to ud- styret med. Den ene var søn af en slagter og en kraftig fyr. Den anden var mere end kraf- tig. Senere gjorde de sig begge gældende, den ene inden for sport, den anden i restau- rationsbranchen. *Kæmpe* var til trods for navnet lille, men havde et uforholdsmæssigt stort, noget kantet hoved. Han var en flink fyr. Hans storebror, som faktisk ikke lignede ham ret meget, blev selvfølgelig kaldt *Store Kæmpe*. Der var en, der gik under navnet

Sct. Nicolai Skoles gård midt i 1950erne med toiletterne over mod Langelinie til venstre. I baggrunden Blæsbjerggade.

Hejse. Hvad det kom af, aner jeg ikke. Hans lillebror gik i min klasse, han hed bare Frederik. Selv havde jeg æren af øgenavnet *Hvalrossen*. En nærliggende forklaring var selvfølgelig mit efternavn, men det kan også have spillet ind, at jeg var ret velnæret. For resten havde jeg også den ære at få tildelt et "kælenavn". Frk. Juhl ville givetvis ikke være gået med til at kalde det et øgenavn, for det var hende, der en gang imellem kaldte mig *professor*. Og det var ikke, fordi jeg var klog, men fordi hun fandt mig særdeles distræt.

En af drengene i min klasse må have syntes, at jeg var noget blød i det. Han kom fra et hjem, hvor man agtede Joe Louis højt. Og så gjorde han sig bemærket ved at blive sparket så grundigt af en hest, at han brækkede en arm. Han boede i den nordlige ende af Vestergade. Tilknyttet huset var der hestestald. I dag lyder det vel meget mærkeligt, at man havde heste i byen, så tæt på centrum. Nå, men han syntes jeg skulle lære at bokse, og at han skulle være min læremester. Det gik godt en tid, og jeg gjorde vist også gode fremskridt. Så en dag blev vi uvenner. Vi skulle slås efter skoletid ovre ved de bunkers som stadig fandtes ved siden af Rutebilstationen. Jeg husker kampen som jævnbyrdig, ingen af os gjorde skade på den anden, men det trak ud uden afgørelse, og til sidst overgav jeg mig for at få en ende på det. Mine følelser var noget blandede, da min ældre søster, som gik på gymnasiet, ved middagsbordet om aftenen grinende fortalte, at hun havde set opløb over for skolen, og da hun kom derhen "var det sørme min lillebror, der var oppe at slås med en rødhåret dreng". Blandede var følelserne, fordi det selvfølgelig

lig var pinligt at få det frem for familien, men samtidig lidt tilfredshed med at de hørte, at sådan kunne jeg altså også opføre mig. For resten blev jeg hurtigt igen gode venner med den rødhårede dreng.

Kunne drengene slå på hinanden, så kunne de voksne minsandten også slå på drengene – og i mere sjældne tilfælde på pigerne. Lussinger hørte til dagens orden dengang. Hvis en lærer ikke kunne sætte sig i respekt ved personlig autoritet, kunne han ty til lussinger. Spanskrøret hørte man om, men jeg har aldrig set det brugt. Hvordan gjorde man sig fortjent til en lussing? Ved at være fræk eller ved at læreren troede, man havde været fræk, for de tog det ikke særlig nøje, om bevismaterialet var i orden. Nogle af lærerne havde den raffinerede taktik at sige, at man kunne vælge mellem en svedetime eller en lussing. Jeg husker ingen drenge, der havde mod til at vælge svedetimen. For nok var man ræd for lussingen, men den hån, der ville blive én til del, hvis man valgte at sidde efter, var langt værre.

Skolens pedel hed Prinds, og han var en meget venlig og flink mand. Min erindring om ham er dog smertelig, eftersom han var den, der gav mig den mest minderige serie lussinger i min tid på Sct. Nicolai Skole. Pludselig ved slutningen af et frikvarter kom han farende og klappede i den grad til mig. Det værste ved det hele var, at jeg ikke anede, hvad jeg havde gjort. Men det fandt jeg ud af. Som tidsfordriv havde jeg revet et stykke papir i bitte små stumper, hvorefter jeg havde ladet det hele flyve. Det havde han set. Selvfølgelig har det provokeret ham, men i dag ville det næppe have retfærdiggjort en sådan handling over for et barn.

Man hører så tit, at lussinger ikke skader, men alene det, at jeg næsten 60 år senere husker det med bitterhed, vidner vel om, at det ikke var omkostningsfrit. Det værste var nok, at straffen virkede helt ude af proportion med graden af forseelse. De ørefigner, jeg husker, var de ørefigner, som syntes ufortjente og derfor krænkende. Alle de andre, har jeg virkelig ikke gjort mig den ulejlighed at holde styr på.

Skoleinspektør L. Lomholdt.

Nu vi er i gang med persongalleriet, kan vi vel godt fortsætte: Lomholdt var skoleinspektøren. Som sådan en mand med autoritet. Det var vi ikke blinde for. Det var i betragtning af 5 år på skolen ikke meget man fik med ham at gøre, men jeg husker ham alligevel på en positiv måde, idet han står for mig som en voksen, der ikke talte ned til børnene. Han stod for instruktionen af skolekomedien, som blev spillet af 4. klasserne. Det år, hvor jeg gik i 4. klasse, spillede jeg med. Jeg var en politibetjent, som fulgte pantefogeden. Min rolle må have tangeret teaterhistoriens mindste rolle. En replik havde jeg: "Lad os hellere gå hen på kroen, stedet her løber ingen steder". Fra øvetimerne husker jeg, at Lomholdt kunne tale om ting, der optog ham, således var han begejstret inde på noget om jazz, og de muligheder, som han så i denne form for musik. Han fortalte om nogle meget musikalske bluessangere, han havde hørt, som var i stand til at improvisere over tilfældige tekster på en spændende måde. Når man tænker på, hvor lidt agtelse borgerskabet den gang havde for jazz, de talte hånligt om swing-pjatter, så kan man vel godt sige, at han havde et progressivt forhold til det og var mere fordomsfri end mange andre voksne.

Nu hvor det musiske er omtalt, vil jeg fortælle, at der på skolen i et par år var en ganske ung sanglærer, der hed Hjort. Han udpegede mig til at synge en sang solo ved juleafslutningen og gav mig nogle ekstratimer. Jeg tror, jeg havde en ganske god stemme, så længe den var sopran, men efter overgangen har det ikke været noget at prale af. Arrangementet omkring juleafslutningen var sådan, at forældrene aftenen før var inviteret

til at høre og se de forskellige indslag i gymnastiksalen, der i dag kaldes Nicolai Scene. Da det var min tur, og klaveret satte i, var jeg så lammet af nervøsitet, at jeg ikke kunne få en lyd frem. Pianisten spillede så et helt vers, og da det gik op for mig, at jeg ikke slap derfra uden at have leveret varen, kom jeg da i gang. Og fik bifald. Mon ikke enhver 8-årig, der gik på scenen, ville få det af en flok forældre, næsten uanset om det var godt eller skidt. Næste dag slap jeg for kvælningsfølelserne og kom igennem sangen uden besvær. Og så havde vi juleferie.

Men efter ferien, da vi kom tilbage til skolen, skete der noget mærkeligt, hvis dybere psykologi jeg aldrig har forstået. Et par af de store piger i 5. eller 6. klasse havde set sig gale på mig: "Der er ham med tøjstemmen, han skal have nogle bank". Piger, der er 3-4 år ældre, er altså ret meget større og stærkere end en dreng på otte. Jeg havde ikke tiltro til at kunne hamle op med dem og følte mig truet, så jeg undgik dem så vidt muligt. Men en gang havde de taget opstilling ved den lille dør, der vender ud mod Skolegade, som jeg var nødt til at passere, for at kunne komme hjem fra skole. Hvad skulle jeg gøre? Heldigvis faldt det mig ikke ind at sladre. Jeg løste problemet ved at tage min skoletaske i begge hænder, løbe mod udgangen og idet jeg nærmede mig, slog jeg ud efter dem med tasken. De trådte faktisk til side, og ud kom jeg med heftig hjertebanken, men lidt stolt af mig selv.

Mellem lærerne var der en lille flok ældre lærerinder, som jeg husker som "fromme damer". Nogle mere end andre. Der var frk. Krogh, der var frk. Sigumfeldt Christensen og vistnok også tidligere omtalte Trille. På

den tid talte man ikke om indoktrinering som noget slemt. I hvert fald holdt de sig ikke tilbage fra at bruge religionen som et middel til om muligt at få os til at være ordentlige. Engang skulle frk. Krogh i en eller anden ekstraordinær situation holde styr på et par klasser, nemlig vores parallelklasse og os. Vi begyndte timen med et fadervor. Der gik ikke mange sekunder efter bønnen, før en af drengene fra den anden klasse brændte en svovlduftende ed af. "For fanden i helvede", sagde han – og det syntes hun ikke om, bestemt ikke. Med himmelvendte øjne spurgte hun, hvordan han dog kunne sige sådan noget lige efter, at vi havde talt til Gud i bønnen. Oplevelsen var mærkelig. Faktisk følte jeg mig noget splittet, for jeg forstod godt hende, men jeg var lige så sikker på, at det gjorde drengen ikke – og det gjorde han heller ikke. Det var i bogstaveligste forstand spildte Guds ord på Ballelars.

I årene omkring 1950 kom der en del unge lærere til. De havde en lidt mere moderne måde at anskue tingene på, men revolutionerende nyt var der nok ikke tale om. Det skulle da lige være sådan noget som *klassens time*, som Gangelhoff, der blev klasselærer for vores parallelklasse indførte. Det oplevede vi engang, hvor vi blev parkeret derinde en time, medens egen lærer havde forfald. Der kunne man godt blive misundelig, det var noget med perspektiv.

Omtrent samtidig kom Lasthein og hans kone til skolen. Hende husker jeg mest for en kedelig egenskab, set med elevøjne. Havde man gjort noget, hun ikke syntes om, kunne hun på mesterlig vis skamme en ud ved at sige: "Det havde jeg bestemt ikke ventet af dig, jeg har ellers opfattet dig som

Sct. Nicolai Skoles lærere på lærerudflugt først i 1950erne. Damen i midten med håndtaske er G. Sigumfeldt Christensen. Til højre for hende i lys kjole Inger Hebo Jensen.

en ordentlig dreng”. Så stod man der. Nu havde man endelig taget sig sammen til at være lidt fræk, og så skulle man gøres flov. Hr. Lasthein havde vi til *tegning*, det var ikke så længe førend det kom til at hedde *forming*. Han var mere progressiv end de voksne, vi ellers kendte, når det drejede sig om billedkunst. For ham var det ikke vigtigt, om det lignede, han så anderledes på det. Jeg husker, at han engang sagde: “Det dér er der mange voksne der ikke kan gøre bedre”! Selv syntes jeg, det var noget klatteri, og må have tænkt, at hvis det kunne stille ham tilfreds,

så kunne jeg da hurtigt kradse noget ned. Men det var en misforståelse. Han bebrejdede mig i klare vendinger, at jeg havde sjuasket med det. Hvem der dog forstod sig på voksne.

Der var en verden uden for Sct. Nicolai Skole, men der måtte vi ikke komme i skoletiden. Det forhindrede ikke, at vi kunne løbe over til slikmutter i Skolegade eller om til bageren på Låsbybanke. Om kontrollen ikke var særlig effektiv, ved jeg ikke, men der var sjældent nogen, der blev grebet. Det eneste jeg husker, som kunne gøre det lovligt at

være uden for skolen i skoletiden, var at blive udset til at hente ler til formningstimen. To mand med en spand og en våd gulvklud blev sendt af sted til Lervarefabrikken, der lå et stykke nede i Låsbygade. Der fik vi spanden fyldt op med ler, som vi så skulle have med tilbage til skolen, hvor det blev brugt til modellering. Turen var en tidsmæssig balancegang. På den ene side skulle det ikke gå for stærkt, når man nu var sluppet uden for murene. På den anden måtte man tage sig i agt for ikke at smøle alt for meget med tiden, så man blev skældt ud.

På et punkt var mulighederne forskellige fra i dag. Det var ikke udelukket at få ekstraordinære fridage. På dage hvor vejrliget var ekstremt, skete det at vi fik fri. Om vinteren kunne det udnyttes til kælketure eller en tur på skøjter i Byparken eller på Slotssøen. Marielundsøen var lumsk og tiltrak os ikke på samme måde. Om sommeren kunne det være så varmt, at det ikke var til at holde ud at være på skolen. Fik vi så fri, kunne vi lige klare at tage cyklen ud til Søbadeanstalten i Tved, hvor en dukkert kølede os lidt ned. På kongens og dronningens fødselsdage var der skolefrihed, og som noget kuriøst kan jeg fortælle, at vi fik fri fra skole, da undervisningsministeren døde. Det var Hartvig Frisch.

Skolebygningerne får kun nogle få bemærkninger. Langt det meste af tiden havde vi timer i den høje røde bygning i den sydlige del af skolen. Men i de små klasser fik vi på visse dage undervisning i bygningerne over mod Blæsbjerggade. Jeg kan næsten fornemme, at den kalkede bygning, hvor skoletandlægen og lægen holdt til, emmede af dårligt indeklima. Men jeg husker det mere, som

om der var flere dage, hvor jeg kastede op og måtte gå hjem fra selve Blæsbjergskolen.

Langs den vestlige afgrænsning af skolegården var der en række toiletter, nok en 10-15 stykker. Små ulækre aflukker, kantet af asbestplader og møgbeskidte både på gulv og vægge. Der var træk og slip, men i daglig tale blev de kaldt lokummer. De var så uhumske, at mange hellere gik rundt med ondt i maven af forstoppelse, end at de gik på wc der. Kun i nødstilfælde, når man ikke kunne holde sig længere, overvandt man klaustrofobien og forrettede skyndsomst sit ærinde.

Til højre for disse toiletter var der et pissoir. Et 5-6 meter langt åbent rum, som dog var forsynet med en skærm, som var slået op på to søjler, således at man ikke kunne kigge derind. Langs bagvæggen var der en tisserende. Væggen var over denne til en vis højde malet mørkegrøn. På den lysere væg herover sås altid spor efter strålerne, når der havde været konkurrence i højdetis. Det står for mig, som om vinderne har haft formidable evner i den disciplin. De kunne vande væggen til det dobbelte af egen højde. Den slags kunne aftvinge respekt.

Til en afrunding af historien vil jeg fortælle, at jeg efter at være kommet tilbage til byen en dag i en forretning i Helligkorsgade så en meget gammel dame, som trods alt virkede bekendt. Idet hun var ud for mig, spurgte jeg, om det ikke var frk. Juhl? "Jo", sagde hun, "hvem spørger"? Hun var meget svagtseende. Da jeg forklarede, hvem jeg var, sagde hun ganske roligt: "Jeg havde regnet med, at du havde aflagt mig et besøg". Og således fik hun mig endnu en gang til at stå tilbage som en skoledreng med røde ører.